

Képesek vagyunk. Írással képesek a színre. Magyarul vagyunk. Zarándozik egy öl szem a festésen. Egy barnás és karcos festésen, ami gyűrös nekem. Nappalilag, aztán vilányfényileg hízelgek bele valami kort. Valami füledt nyári karnevált, mikoris a grimaszok szétfolynak. Ebben az időben minden naci gombos, és mi is ott lehetünk teljesen az oszlopok mögött, mint a korhű szerelmesek. Szerintem Stroh auf Leinwand (ha ez a neve, és nem valami más neki) is ott van ekkor, és a vékony, magas német két ugrással a tetején terem fényképezés céljából, de nézzük csak, most ő róla készül egy fotó, igen Stroh auf Leinwandról, aki épp ráfér, de kicsit megdől a lendülettel. Íme a fénykép, ami polaroid, egyből kész, és privatbesitzbe vesszük. Sokan vagyunk eme képre, és pózolunk, ahogy az oszlopok. Nem is rossz srác ez a Strohi! Befűt, s talán huzatot is kap a kályha, szemem repes a bal felső sarki vakarcok felé. Tehát ott vagyok én is treppelek a lépcsőkön, mozognak a színek, a szélben nehezen tojásra gyűjtök, pedig már tunyul a nap, derekazza a hűvösödő treppeket, és oszlopokat. Igaz a pillanatra még vétni kell, ugyebár a kis piros foltokat nem szabad nem megérteni, mert úgy kell lenyelni, mintha tüzes goffrit pakolnál magadba. Egyre pikkolózik a sütése a napnak, majd beképül a képbe. Te is az oszlopokkal derengesz, és bivalyosan izgat a vörös. Ragacsosak ezek; bogarak, madarak, kezek nyomoztak rajtuk, hírt adva magukról, ahogy mi vagyunk most; pupillánkkal, orrunk hegyével, magyarul. Mondatok ködölnek, és kásás hálgyon át látom; a madarak költöznek a kihagyott résekbe, én is guánót csipázok, de most már biztosra veszem az emulzió öl. 330-szor jut eszembe, de 185-ször biztos, hogy el is jut az ütőerekig. Belezökken egy oszlop a vállamba, azért végigírom, hogy zihál a slalomtól a tüdő, és májfoltokat látok a fészkek helyén. Dögölj meg Te Treppe, te monoxidos lépcső, a meleg is megfulladt itt, mert fázok, elszívta a hőt, és tömítésként toccsanok lakkozott testedre, mintha anyám szólna az őszlepke színű padlóról: – Tedd meg fiam, hogy nem hagysz nyomot! Ezen dolgoztam egész nap.

DIE TREPPE
L: _/ 1982/83
Emulsion, Öl,
Stroh auf Leinwand
330x185 cm
PRIVATBESITZ

Deák Botond